

14. 11. 1963

Всеки път, който откъсва погледа ми, мисля
ми от двора, от неговите дървета, от краските,
които кръжат от всички страни, е гибелен, е
опасен и е изпълнен със изненади. Това е загубено
време. Във некая даде изобилие утре природата
е със своите променливи, със своите, красоти,
ще представлява особено интерес. Ще мога ли
утре чувството да трепти от радост пред един
нов пейзаж? А трябва, и то забавително,
да живея, да чувствавам, да виждам, да слушам
всичко, което принадлежи на природата. Да чув-
вам, ще кажа, с изкуството, да чувствавам
себе си свързан с изкуството, да виждам с
очите му неговите прояви, да слушам неговата
музика, да се слея с тоя живот.
Ордицията, с която откривам живота на
изкуството, трябва да ги държи в една